

elt kapitalkravene. Og såfremt disse krav fremgår af direktiverne, er der jo ikke meget at diskutere, men såfremt det er en dansk stramning, må man spørge sig selv, hvorfor vi skal være særlig hårde over for vore hjemlige virksomheder og dermed give tilsvarende udenlandske virksomheder en fordel, nu hvor der bliver en gensidig anerkendelsespligt.

Men der bliver god tid til at grave i dette sommeren over og god tid til, at vi kan studere høringssvarene fra de berørte organisationer.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

For et par år siden læste jeg en norsk avis, hvor den store forsideoverskrift var: Oslo Fondsbørs som skandinavisk hovedbørs. Tilsvarende artikler har også med jævne mellemrum kunnet læses i danske aviser, men med den ene forskel, at der stod København i stedet for Oslo.

Denne tale er dog stort set forstummet. Det er gået op for danskerne, at Københavns Børs er en mellemstor obligationsbørs, men at aktiemarkedet hører til blandt de mindste. Det er faktisk ikke så længe siden, at vi havde et år, hvor omsætningen på Charlottenlund Travbane oversteg omsætningen på aktiebørsen.

Der ytres i lovforslagene og i den betænkning, som de bygger på, stor bekymring for, at vi kommer ud i den situation, at Københavns Fondsbørs helt udkonkurreres af udenlandske børser. Det er ikke en realistisk frygt for obligationsmarkedets vedkommende – af den simple grund, at udlændinge ikke forstår vores system med realkredit. Så realkreditobligationerne skal nok blive hjemme, selv om statsobligationerne for fremtiden bliver solgt i udlandet, hvilket jo allerede er tilfældet i betydeligt omfang.

Derimod er der en realistisk mulighed for, at de toneangivende aktier for fremtiden vil blive omsat på udenlandske børser, og at de mindre likvide aktier og aktier i mindre virksomheder, der bliver tilbage, ikke er nok til at danne basis for en aktiebørs. En sådan udvikling vil også vi finde uheldig. Den vil forringe mindre virksomheders muligheder for at få risikovillig kapital og vil gøre det vanskeligere for pensionskasser m.v. at investere i danske arbejdspladser. Derfor er vi enige i målet, nemlig at skabe basis for, at der fortsat er en aktiebørs i Danmark.

Til gengæld vil vi sætte nogle spørgsmålstejn ved de metoder, der er valgt til at reformere børsen. Kort fortalt skal børsmonopolet ophæves, så der lægges op til, at flere børser i aktieselskabsform skal konkurrere med hinanden;

markedet vil så sikre, at de optræder rigtigt. Det er markedsfilosofi drevet ud i det absurde: et marked af markedspladser. Det bliver endnu mere absurd, når man ved, at der er så få børsmæglere, at vi er tæt på et monopol. Og som jeg var inde på, får vi aldrig flere aktiebørser; i fremtiden får vi enten én eller nul. Det kan godt være, man vil dele børsen op i delbørser, så vi f.eks. får en særlig børs for de såkaldte derivater, men for hver type papir får vi højst én børs.

Det farlige er ikke selve konstruktionen, men den filosofi, der ligger bag. Når man begynder at fantasere om et marked af børser, vil man uvægerlig drage paralleller til rigtige markeder, og så bliver filosofien, at en børs ikke kan tillade sig at yde en dårlig service, ligesom en grønthandler ikke kan tillade sig at sælge dårlige gulerødder, for så går kunderne bare hen til konkurrenterne. Men på dette område bliver der ingen konkurrence blandt danske børser til at disciplinere de handlende. Disciplineringen skal fortsat foregå ved regelfastsættelse.

Det kan godt være, at en del af regelfastsættelsen skal fjernes fra lovgivningen og lægges ud til et råd, der er tættere på de internationale markedsvilkår. Kunsten bliver så at udvælge dem, der skal foretage denne regelfastsættelse på Folketingets vegne. Det spørgsmål vil jeg vende tilbage til.

Men først vil jeg sige et ord om Værdipapircentralen: Dét bliver forslaget endnu mere absurd: Den skal også omdannes til et aktieselskab og konkurrere med en række nye værdipapircentraler.

For nogle år siden forbød vi småsparere selv at opbevare deres obligationer i kommodeskuffen. De fysiske obligationer og andre værdipapirer forsvandt; i stedet blev de til edb-registreringer i Værdipapircentralen. Denne reform er mange småsparere utrygge ved, men erfaringen har vist, at det lykkedes at oprette en værdipapircentral, der har kunnet udfylde rollen til alles tilfredshed.

Nu skal vi så efter regeringens opfattelse have en hel række værdipapircentraler, der under markedets disciplin skal sikre den samme tryghed for sparere. Det tror vi ikke en døjt på. Ingen erfaringer viser, at markedet kan sikre, at mennesker, der sættes til at passe på andre folks opsparinger, gør det ordentligt; tværtimod har vi mange eksempler på det stik modsatte. Det er simpelt hen uforståeligt, at regeringen foreslår dette, og det kan kun skyldes helt overdrevne, rent ideologisk betingede fordomme i regeringen.